

- ... Ideea de a vorbi despre buzunare... Eu nu m-am gândit niciodată că am buzunare deși port buzunare dintotdeauna. Buzunarele sunt, totuși, niște auxiliare ale hainelor.

- Ale hainelor? Greșiți profund. Niște auxiliare ale sufletului! Da, da, ale sufletului. De ce le-ar trebui hainelor buzunare? Ele, ca să existe, ca să țină de cald sau de ploaie nu au nevoie de buzunare. E limpede? Sufletul are nevoie însă. Omul trebuie să-și ascundă undeva lucrurile sale trebuincioase și intime, micile sale mizerii și secretele, inutilitățile. Pentru că buzunarele sunt încărcate, în primul rând, cu lucruri inutile sau cu mizerii. Cu mizerii sufletești. Puteți să mă contraziceți, aveți dreptul, dar dacă veți reflecta, mai târziu îmi veți da dreptate.

Trenul opri undeva între stații. Domnul cu Cămașă Bleu își scoase, totuși, batista, o desfăcu, își șterse fruntea. O mototoli și o ascunse la loc în buzunar. Scoase apoi capul pe geam, privi de-a lungul liniei nemulțumit, se întoarse din nou pe banchetă.

- Poate că aveți dreptate. Toate lucrurile din lumea asta se înlănțuiesc și dau un sens...

- Aș putea să vă spun, dacă îmi arătați conținutul buzunarelor, care e profesia dumneavoastră. Dacă vreți.

Domnul cu Cămașă Bleu se mișcă neliniștit pe banchetă. Zâmbi.

- Sunt profesor de limbi moarte. Ca să nu vă mai oblig la efort mental. V-am spus așa ca să nu credeți că ascund ceva.

- Îmi pare rău că mi-ați spus înainte. Aș fi recunoscut profesia și specialitatea după felul în care vă țineți îndoite în buletin notițele de la lecții. După penița de aur a stiloului. După ochelarii cu ramă sidefată. După moneda grecească pe care o aveți, probabil, în buzunarul de la piept dăruită de fostul profesor de greacă după un examen la care a fost mulțumit de dumneavoastră. După citatul din Pitagora pe care îl aveți în coperta agendei cu numere de telefon. După pieptenul de os de culoare închisă. După chitanța de plată a chiriei cu o întârziere de trei luni. După nasul acvilin al femeii, soție sau iubită, din fotografia pe care o țineți în coperta buletinului. După parfumul greu al batistei. După capătul de creion de culoare roșie. După felul în care țineți împăturite bancnotele. După bucata de sugativă răătăcită în buzunar. După cele câteva scrisori intime cu cerneală decolorată. După ziua de naștere. După faptul că purtați butoni la cămașă. După capătul de sfoară răătăcit între hârtii. După bricheta pe care o purtați fără să fiți fumător. După articolul decupat din ziar scris de un cunoscut clasicist. După adâncimea buzunarelor. După mirosul lor. După felul în care întoarceți buzunarele pe dos. După pata de cerneală de pe pânza buzunarului de la haină...

Domnul cu Cămașă Bleu îl privi cu o curiozitate crescândă. Zâmbi. Pentru câteva clipe își aruncă privirile pe geam. Dealurile creșteau și apoi se întindeau supuse, leneșe, după impetuozitatea trenului.

- Sunt fumător, spuse acesta.

- Nu are importanță acest lucru. Și faptul că sunteți un anume tip de fumător e un amănunt... Poate credeți că sunt nebun?

- Nu... nu... Mă surprinde doar unghiul... Și siguranța dumneavoastră. Și detaliile.

- Experiența, dragă domnule. Experiența, flerul, inteligența. Sunt hoț de buzunare.